

Tisztelt kuratóriumi tagok!

Az élet lehetőségekről szól. Bármilyen utat is járunk, különböző lehetőségek mindig kínálóznak előttünk. Annyi a dolgunk, hogy megragadjuk őket és éljük velük. Amilyen könnyű ezt leírni, legalább annyira nehéz végre is hajtani. Tanúsítani tudom.

Mint mindenkinek, nekem is rengeteg akadályt kell leküzdenem céljaim elérése érdekében. Az élet által elérem gördített köveket olykor elég csak kikerülni, olykor viszont minden próbálkozás hiábavaló. Nagymamám az ilyen helyzetekben szokta azt mondani, hogy „egyét lépek előre, s kettőt vissza”. Az akadályok mellett az élet nehézségeket is tartogat. Életem legnehezebb, pontosítok, egyik legnehezebb időszakán már túl vagyok: több éve elhunyt édesapám. Az esemény feldolgozása emberpróbáló feladatnak bizonyult, főleg azért, mert ezzel párhuzamosan édesanyámból is elvesztettem egy darabot, ő ugyanis a család fenntartása érdekében arra kényszerült, hogy több munkahelyen is helyt álljon. (...)

Már elég idős vagyok ahhoz, hogy világosan lássam, nem követelőzhetek, nem engedhetek meg olyan hétköznapi cikkeket, amilyent szinte minden barátom igen. De ez nem probléma. Ennek elfogadása nem jelent gondot. Az viszont igen, hogy látom és tapasztalom, hogy mennyire nehéz dolga van édesanyámnak akkor, ha a továbbtanulásom biztosításáról van szó. Mert hiába ingyenes az oktatás, a szakkönyveket 11. osztálytól saját zsebből kell megvásárolni, az iskolába minden nap el kell menni busszal, ugyanis nem a városban élünk, s mindenik biztosítása, duplán is (az öcsém is líceumban tanuló fiatal) olykor szinte lehetetlen feladat édesanyám számára. Én egyelőre annyit tudok tenni, hogy minden feladatomat az iskolában a lehető legtökéletesebben teljesítem, a tanulásra, a különböző versenyekre koncentrálni igyekszem a legjobbat nyújtani. Nem úgy hangzik, de ez egy nagyon nehéz feladat. Mindig a legjobbat nyújtani, s közben a család problémáin aggódni. De nem akarok panaszkodni, mert tudom, hogy vannak nálam sokkal rosszabb körülmények között élők is. Elégedett vagyok és nagyon hálás. Hálás, mert élvezetből böngészem a könyveket, szenvedélyből halmozom az új ismereteket és kihívásként élem meg a versenyekre való felkészülést. És elégedett vagyok, mert a munka gyümölcse, a megszerzett tudás mindig az enyém marad, még ha nem is kapom meg az elsőnek járó diplomát. Viszont félelem is van bennem, mert nem akarom idő előtt abbahagyni mindezt. Le szeretnék, le akarok érettségizni, s bár ez elég valószínűtlen a jelenlegi helyzetben, de a tanulást egyetemen is szeretném folytatni. Azért mondom, hogy valószínűtlen, mert az anyagi háttér biztosítása ugyanis nehéz, hogy csak ingázom az iskoláig, kollégiumban élő egyetemistaként bele sem merek gondolni az életbe. De ez távol van még. Először az érettségi legyen meg.

Ha Önök úgy gondolják, hogy jogosult és méltó vagyok az alapítvány támogatására, akkor azt hálásan megköszönöm. Ha viszont nem, akkor remélem, hogy olyanokon tudnak segíteni, akik valóban rászorulnak és meg is érdemlik.